# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: H. K. A. – E. G.,** zastoupen Mgr. Michalem Davidem, advokátem, se sídlem Praha 6, Českomalínská 516/27, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2006, č. j. OAM - 1138/LE - 05 - 05 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2006, č. j. 46 Az 88/2006 - 19,

**takto:**

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Ustanovenému zástupci, advokátu Mgr. Michalu Davidovi, **se přiznává** odměna částkou 11 900 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

## Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná jeho žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domnívá se totiž, že v jeho věci rozhodoval soud k tomu místně nepříslušný (Krajský soud v Praze), k němuž stěžovatel podal žalobu v důsledku špatné informace poskytnuté žalovaným. Stěžovatel přitom odkazuje na § 32 odst. 4 zákona o azylu, který určuje, že soudem příslušným k rozhodnutí o žalobě je soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl hlášen k pobytu. Podle stěžovatele se místem hlášeného pobytu rozumí azylové zařízení, do něhož je žalovaným umístěn (§ 77 odst. 1 zákona o azylu). Stěžovatel však v době podání žaloby pobýval v přijímacím středisku tranzitního prostoru mezinárodního letiště, v detašovaném pracovišti V. P., které je azylovým zařízením (§ 2 odst. 7 zákona o azylu). Do tohoto zařízení

však nebyl umístěn ministerstvem, ale policií (§ 73 odst. 1 zákona o azylu). Přijímací středisko tak nelze považovat za azylové zařízení, kam byl umístěn ministerstvem, a tedy za místo hlášeného pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o azylu. Nelze tak aplikovat pro určení místní příslušnosti § 32 odst. 4 zákona o azylu, nýbrž § 7 odst. 2 s. ř. s. a příslušným soudem je Městský soud v Praze. Krajský soud tak měl podle § 7 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelovu žalobu postoupit soudu příslušnému. Podle stěžovatele uvedenému nasvědčuje i logický výklad. Přijímací středisko se z hlediska zákona o azylu nenachází na území České republiky, k tomu odkazuje na znění § 73 odst. 2 zákona o azylu (*„Ministerstvo dopraví cizince do jiného ministerstvem určeného azylového zařízení na území, …“*). Z toho pak plyne, že nelze tvrdit, že cizinec má v České republice hlášený pobyt v přijímacím středisku a současně že na území České republiky dosud nevstoupil. Stěžovatel je tedy názoru, že v České republice nemá místo hlášeného pobytu, nýbrž toliko místo, kde se zdržuje. Rovněž teleologický výklad podle stěžovatele potvrzuje jeho závěry. Dále poukazuje na to, že svoje přemístění do V. P. považuje za diskriminační, účelové a negující smysl zákonného soudce. Do tohoto zařízení jsou totiž přemísťovány pouze osoby z Egypta. Podle stěžovatele tento přesun žalovaný realizuje za účelem, aby o žalobách těchto osob rozhodoval Krajský soud v Praze, kde trvá řízení výrazně rychleji a zpravidla se stihne ve lhůtě 45 dnů (§ 73 odst. 2 zákona o azylu). Uvedený postup žalovaného pak stěžovatel připodobňuje postupu komunistické státní moci před rokem 1989, která také přidělovala politicky citlivou agendu pouze spolehlivým soudům a soudcům. Stěžovatel má tedy za to, že řízení o jeho žalobě bylo zmatečné, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel prostřednictvím ustanoveného zástupce uvedl, že soud v napadeném rozsudku vyšel z nesprávné informace, že jediným důvodem pro žádost o udělení azylu jsou ekonomické důvody, a poukázal na to, že při pohovoru vedeném zaměstnanci správního orgánu vystupovala jako tlumočnice z jazyka arabského osoba se silným libanonským akcentem, a mohlo tak dojít k chybné interpretaci jeho slov. Uvedl, že při pohovoru uváděl jako stěžejní důvody svého odjezdu z Egypta skutečnost, že byl v místě svého bydliště vystaven silnému napětí a projevům nepřátelství ze strany spoluobyvatel, neboť, ač muslimského vyznání, měl zde kontakty s křesťanskou komunitou, načež byl sledován policií, vystaven incidentům a vyslýchán. Rozšířil tak důvody kasační stížnosti o ty uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Navrhl rovněž přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Z jejího obsahu vyplývá, že v ní stěžovatel uplatňuje přípustné důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačním důvodem zakotveným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu trpí zmatečností z důvodu místní nepříslušnosti soudu. Pokud jde o tuto námitku Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 22. 2. 2007, č. j. 2 Azs 156/2006 - 38 (srov. www.nssoud.cz), v němž se k obsahu totožné kasační námitky ve skutkově obdobné věci pregnantně vyjádřil s tím, že kasační stížnost zamítl.

Ve vztahu k námitkám stěžovatele týkajícím se vad řízení před žalovaným, zejména pak k jeho tvrzení, že tlumočnice z jazyka arabského hovořila se silným přízvukem, což mohlo zapříčinit dezinterpretaci jeho výpovědi zejména ve vztahu k uplatněným důvodům kasační stížnosti, nemůže Nejvyšší správní soud než podotknout, že tato argumentace stěžovatele zjevně odporuje obsahu spisu. K charakteru protokolu a k jeho postavení ve správním řízení se vyjádřil např. Krajský soudu v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. 31 Ca 74/2000, podle něhož jedině protokol je (…) pramenem toho, co při ústním jednání uvedli účastníci řízení, vypověděli svědci, co bylo zjištěno při místním šetření, či jaké další procesní úkony byly provedeny a s jakým výsledkem. Protokol je důkazním prostředkem a podává důkaz o tom, co je v něm uvedeno. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitka stěžovatele o jeho pronásledování z důvodů sympatizování s křesťanskou komunitou byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti. Byť stěžovatel tvrdí, že byla přednesena již v řízení před žalovaným, nicméně nebyla v pohovoru zohledněna právě z důvodu chybné interpretace tlumočnicí, je potřeba ji s ohledem na zejména na obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a žalobu proti rozhodnutí žalovaného považovat za právní novotu, k jejíž povaze se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaném ve Sbírce NSS pod č. 419/2004.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a v jejím doplnění a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaném rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2006, č. j. 46 Az 88/2006 - 32 ustanoven k ochraně jeho práv zástupce, advokát Mgr. Michal David; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Advokát uplatnil nárok na odměnu v celkové výši 14 100 Kč, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci včetně první porady s klientem, další porada s klientem přesahující jednu hodinu, písemné podání soudu spočívající v doplnění kasační stížnosti) včetně paušální náhrady hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas cestou v rozsahu šesti půlhodin. S ohledem na skutečnost, že klientem je jazykově nevybavený státní příslušník Egypta, označil ustanovený advokát úkony první a další porady s klientem probíhající v anglickém jazyce za jazykově náročné a navrhl zvýšení odměny na dva a půl násobek, tj. na 5250 Kč za úkon.

Nejvyšší správní soud přiznal v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), c) a d), § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. odměnu advokáta za tři úkony právní služby. Jedná se o první poradu s klientem včetně převzetí věci, další poradu s klientem přesahující jednu hodinu a doplnění kasační stížnosti ze dne 18. 12. 2006. Odměnu za první dva zvýšil vzhledem k jazykové náročnosti úkonů z částky 2100 Kč na dvojnásobek, tedy na 4200 Kč. Úhradu hotových výdajů stanovil soud podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 900 Kč za tři úkony právní služby á 300 Kč. Soud dále určil náhradu za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby v částce 600 Kč ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 citované vyhlášky. Celková náhrada nákladů řízení ve výši 11 900 Kč bude advokátovi vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet číslo X, vedený u Y.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu